

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4043/2019
18.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Митровић, адвокат из ..., против тужене Р.В.В. Депонија ДОО Јагодина, чији је пуномоћник Драгиша Шћекић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 222/19 од 06.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2020. године, донео је:

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 222/19 од 06.08.2019. године у ставу првом изреке, и предмет враћа истом суду на поновно суђење у укинутом делу.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против става другог изреке другостепене пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П 491/16 од 06.11.2018. године, ставом првим, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћених трошкова превоза за период од маја 2011. године до јануара 2014. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспећа до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 256.041,00 динар.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 222/19 од 06.08.2019. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му исплати неисплаћене трошкове за долазак на рад и одлазак са рада за период од маја 2011. године до јануара 2014. године, и тужени је обавезан да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 24.120,00 динара. Ставом другим изреке је одбачен поднесак тужиоца од 04.01.2019. године у делу који се односи на делимично повлачење тужбе услед испуњења.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код туженог, рад је обављао на депонији „...“, а у делу од 4 км до радног места тужиоца није саобраћао јавни превоз. Утврђено је да је тужилац имао пребивалиште у месту ..., да је за одлазак и повратак са депоније користио свој аутомобил, и да није постојао обезбеђен превоз од стране послодавца до радног места тужиоца. Утврђено је да су у спорном периоду тужиоцу делимично исплаћивани трошкови за одлазак на рад и враћање са рада. Према члану 67. став 1. тачка 5. Правилника о раду туженог од 12.01.2010. године, запослени има право на накнаду трошкова превоза сопственим путничким аутомобилом у износу до 30% цене једног литра бензина по пређеном километру. Према налазу и мишљењу вештака утврђена је разлика између трошкова превоза обрачунатих применом наведене одредбе правилника туженог и накнаде која је тужиоцу исплаћена, па му је по овом основу досуђено укупно 734.129,33 динара.

По оцени другостепеног суда, првостепена пресуда донета је уз погрешну примену материјалног права. По оцени овог суда, из одредаба члана 118. Закона о раду и члана 67. Правилника о раду туженог произилази да запосленом припада накнада стварних и оправданих трошкова које је имао ради обављања посла. Тужилац је тражио разлику накнаде трошкова сматрајући да има право на њихову накнаду у максималном износу, односно у висини од 30% од цене једног литра бензина по пређеном километру у смислу члана 67. Правилника туженог, али није доказао да је за долазак на рад и одлазак са рада имао стварне и оправдане трошкове у висини од 30% цене једног литра бензина. Зато је првостепена пресуда преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца.

По оцени Врховног касационог суда, у побијаној другостепеној пресуди је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Наиме, не може се прихватити становиште другостепеног суда да тужилац није доказао битну чињеницу за остваривање права у потраживаном обиму, што је била његова законска обавеза у смислу члана 231. ЗПП. У поступку је утврђено да до депоније на којој тужилац обавља рад не постоји одговарајући јавни превоз нити организовани превоз од стране послодавца, те да је најближе аутобуско стајалиште удаљено 4 км, па је тужилац за долазак и одлазак са посла користио сопствени аутомобил.

Из одредбе члана 118. Закона о раду произилази да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада, и то у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. Према члану 67. став 1. тачка 1. Правилника о раду туженог, запослени има право на накнаду трошкова превоза у јавном саобраћају ради одласка на рад и повратка са рада до висине цене превозне карте. Право на трошкове превоза у јавном саобраћају има запослени који од места становања до места обављања делатности користи јавни приградски, градски и међуградски превоз као једино средство превоза, као и да се накнада трошкова превоза обезбеђује куповином претплатне месечне карте. Запослени има право на накнаду трошкова превоза сопственим путничким аутомобилом у износу до 30% цене једног

литра бензина по пређеном километру, како је прописано чланом 67. став 1. тачка 5. овог правилника.

Из наведених одредаба и утврђеног чињеничног стања несумњиво призилази основаност тужбеног захтева за накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, па побијаном другостепеном пресудом није могао бити одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца само из разлога што није доказао да му припадају трошкови превоза у висини која је тужбеним захтевом тражена. У случају да налазом и мишљењем вештака није адекватно утврђена висина стварних и оправданих трошкова тужиоца за долазак и одлазак са рада, ове чињенице се могу утврдити на расправи пред другостепеним судом. Зато је другостепена пресуда укинута у ставу првом изреке и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку, другостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

Ревизија тужиоца одбачена је као недозвољена у односу на решење садржано у ставу другом изреке другостепене пресуде којим је одбачен поднесак тужиоца од 04.01.2019. године, јер се не ради о решењу којим се поступак правноснажно окончава, у смислу члана 420. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу чл. 413. и 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић